

1

หัวใจจะวาย นั่นอาจเป็นคำสุดท้ายที่เคน เครเมอร์เปล่งออกมาด้วยความกลัวสุดขีด เป็นจังหวะเดียวกับที่หัวใจหยุดเต้นจุดเขาดำดิ่งสู่ความมืดมิด ก่อนหน้านั้นไม่นานเขารู้ตัวว่ากำลังเสี่ยง รู้ตัวว่าไม่ควรมาอยู่ตรงกับคนที่ควรหลีกเลี่ยง รู้ตัวว่าไม่ควรเอาของชิ้นนั้นติดตัวมาเพราะควรเก็บมันไว้ให้ดีมากกว่า และรู้ตัวว่าคราวนี้เขาเป็นฝ่ายชนะ แต่ในขณะที่กำลังกระหึ่มยั้มย่องต่อชัยชนะอันยิ่งใหญ่ หัวใจก็เกิดทรยศขึ้นมากะทันหัน เหตุการณ์กลับตาลปัตร ความสำเร็จกลับกลายเป็นหายนะในช่วงพริบตา และหายนะครั้งนี้ก็เกินจะแก้ไขเยียวยา

ไม่มีใครรอดจากช่วงเวลาที่หัวใจวายมาแล้วความรู้สึก พวกหมอชอบใช้คำว่ากล้ามเนื้อหัวใจตาย ลิ้มเลือดอุดตัน เส้นเลือดตีบ หรือเนื้อเยื่อขาดออกซิเจน บ้างก็เรียกอาการเหล่านี้ว่า *กล้ามเนื้อหัวใจขาดเลือด ภาวะหัวใจล้มเหลว* แต่ใครฟังศัพท์แพทย์พวกนี้รู้เรื่องบ้าง พวกหมอน่าจะพูดออกมาตรง ๆ เลยว่า *คุณจะตายปุบปับ* เหมือนเคน เครเมอร์ที่ด่วนจากไปพร้อมกับความลับ ที่ปัญหาไว้ให้ผมจนหวัดเอาชีวิตไม่รอดไปด้วย

ฝ่ายหนึ่งในห้องทำงานชั่วคราวมีนาฬิกาแขวนอยู่ ที่หน้าปัดไม่มีเข็มวินาที มันเดินเงียบเชียบเหมือนบรรยายกาศในห้อง ผมจ้องเข็มนาฬิกาซึ่งยังไม่ขยับ

ได้แค่ออ

มันเคลื่อนไปข้างหน้า 6 องศาพอดีพอดี ปลายเข็มนสั้นเล็กน้อยก่อนจะหยุด

1 นาที

เหลือ 1 นาที

อีก 60 วินาที

สายตัจ้องที่เข้มนานที่อยู่นาน ในที่สุดมันก็กระโดดไปข้างหน้าอีกครั้ง
เวลาผ่านไปอีก 1 นาที ตอนนี้อยู่ที่ตึกพอดี้ ปี 1989 กลายเป็นปี 1990

ผมผลักรถออกมาแล้วลุกขึ้นยืน โทรศัพท์บนโต๊ะทำงานดังขึ้น ที่แรก
นึกว่าใครสักคนโทรมาอวยพรปีใหม่ แต่กลับเป็นตำรวจโทรมาแจ้งเหตุ พบ
ศพทหารในโรงแรมแห่งหนึ่งห่างจากฐานทัพไป 48 กิโลเมตร

“ขอสายสารวัตรทหาร”

ผมนั่งลงที่เดิม “พูดอยู่”

“เราพบศพคนของคุณ”

“คนของผมนั่นหรือ”

“ใช่ ผู้ตายเป็นทหาร” ปลายสายบอก

“ที่ไหน”

“โมเต็ลในเมือง”

“ตายยังไง” ผมถาม

“น่าจะหัวใจวาย” เขาตอบ

ผมพลิกปฏิทินของกองทัพบกจากวันที่ 31 ธันวาคมไปเป็น 1 มกราคม
แล้วจึงถามต่อ

“เจออะไรน่าสงสัยบ้างไหม”

“ไม่เลย”

“คุณเคยเห็นคนหัวใจวายมาก่อนหรือเปล่า”

“เห็นมาเยอะเลยล่ะ”

“โอเค โทรแจ้งกองบัญชาการเลย” ผมบอกเบอร์โทรศัพท์ไปพร้อมกับ
อวยพรเขา “สุขสันต์วันปีใหม่”

“คุณจะไม่ออกมาดูหน่อยหรือ” เขาถาม

“ไม่” ผมตอบแล้ววางสาย

กองทัพบกเป็นองค์กรใหญ่ มีกำลังพลชายหญิงรวม 9 แสน 3 หมื่น
นาย จำนวนประชากรในกองทัพบกกว่าเมืองดีทรอยต์นิดหน่อย แต่ยังน้อย

กว่าเมืองดัลลัส กองทัพเป็นที่รวมคนทุกประเภท อัตราการตายของชาวอเมริกัน
ในหนึ่งปีอยู่ที่ 865 คนต่อประชากร 1 แสนคน ถ้าไม่นับทหารที่ตายจากการ
สู้รบ จำนวนทหารกับพลเรือนที่ตายก็เท่า ๆ กัน พวกเขาหมักเป็นคณหนุ่ม
สาวที่ร่างกายแข็งแรงกว่าคนทั่วไป แต่ดื่มจัดและสูบบุหรี่เป็นว่าเล่น กินแต่
อาหารขยะ แถมยังสะสมความเครียดเพราะต้องเผชิญอันตรายจากการฝึก
หนักสารพัด อายุขัยโดยเฉลี่ยของทหารจึงเท่ากับคนทั่วไป ในทุก ๆ วันจะ
มีทหารตายประมาณ 22 คน สาเหตุการตายก็เหมือนคนทั่วไปในเมืองดีทรอยต์
หรือดัลลัส ไม่ว่าจะอุบัติเหตุ ฆ่าตัวตาย โรคหัวใจ โรคมะเร็ง โรคหลอดเลือด
สมอง โรคปอด ตับวายหรือไตวาย ผมจึงไม่จำเป็นต้องออกไปดูศพ
ทหาร เพราะนั่นเป็นหน้าที่สัปเหร่อ ไม่ใช่สารวัตรทหาร

นาฬิกาเดินไปเรื่อย ๆ เข็มกระโดดเป็นจังหวะแล้วหยุดหนึ่งที่สี่ขีด
เที่ยงคืน 3 นาทีแล้ว โทรศัพท์ดังขึ้นอีกครั้ง จำหญิงที่ประจำอยู่หน้าห้องโทร
เข้ามาอวยพรปีใหม่

“สุขสันต์วันปีใหม่”

“เช่นกัน” ผมตอบ “ทำไมไม่เข้ามาบอกในห้องล่ะ”

“แล้วทำไมคุณไม่ออกมาล่ะ” เธอย้อนถาม

“เมื่อก็ติดสาย”

“เรื่องอะไร”

“ทหารนายหนึ่งที่อดฉลองปีใหม่” ผมตอบ

“เอากาแฟไหม”

“เอาสิ” ผมบอกก่อนวางสาย

ตอนนี้ผมเป็นทหารบกมา 6 ปีแล้ว กาแฟเป็นสิ่งที่บันดาลสุขให้ผม
ในกองทัพ ต้องยกให้มันเป็นกาแฟที่อร่อยที่สุดในโลก อีกสิ่งหนึ่งที่บันดาล
สุขก็คือจำหญิงจากรัฐจอร์เจีย เธอพักแถวจุดจอดรถบ้านซึ่งอยู่ใกล้เขตอุทยาน
แบดแลนด์ในรัฐนอร์ทแคโรไลนา เราเพิ่งรู้จักกันได้แค่ 2 วัน เธอเล่าว่ามี
ลูกชายตัวน้อยคนหนึ่ง แต่ไม่ได้พูดถึงสามี จำรูปร่างผอมบางแต่แข็งแรงคนนี้
ชอบพูดจากวน ๆ แต่ดูก็รู้ว่าเธอชอบผม ไม่นั่นคงไม่ซงกาแฟให้ ประตู่ห้อง
เปิดออก เธอถือกาแฟเข้ามาสองถ้วย ถ้วยหนึ่งให้ผม ส่วนอีกถ้วยให้ตัวเอง

“สุขสันต์วันปีใหม่” ผมอวยพร

เธอวางถ้วยบนโต๊ะผม “จะสุขจริงหรือ”

“ทำไมล่ะ”

“ข่าวรายงานว่ากำแพงเบอร์ลินโดนถล่มไปแล้วครึ่งหนึ่ง ผู้คนที่นั่นฉลองยกใหญ่”

“น่าดีใจที่ผู้คนเฉลิมฉลองกัน” ผมพูด

“ฝูงชนร้องรำทำเพลงกันใหญ่”

“ผมไม่ได้ดูข่าวเลย”

“ที่จริงมันก็ผ่านมาตั้ง 6 ชั่วโมงแล้ว สถานการณ์อาจจะเปลี่ยนไปแล้ว”

“คนที่นี่น่าจะยังฉลองกันอยู่”

“คนเยอรมันเอาค้อนทุบกำแพงกันใหญ่เลย” เธอบอก

“พวกเขาอวั้นนี้มานาน ครั้งหนึ่งของเบอร์ลินเป็นฝั่งเสรีนิยม เราปล่อยให้พวกเขาอยู่ในสภาพแบบนี้มาตั้ง 45 ปี”

“หวังว่าจะไม่มีศัตรูอีกนะ”

ผมจิบกาแฟ รสชาติเข้มข้นและร้อนกำลังดี

“ไม่ดีหรือไงที่เราชนะ” ผมถาม

“ไม่ดีหรอก ถ้าคุณยังชีพด้วยรายได้จากรัฐบาลสหรัฐ”

เธอสวมชุดพรางป่าเหมือนผม แขนเสื้อพับขึ้นอย่างประณีต ปลอกแขน *สารวัตรทหาร* อยู่ในระดับที่พอดีและใช้เข็มกลัดติดเอาไว้อย่างแนบเนียน แถมรองเท้าบูตยังขัดจนมันวาว

“คุณมีชุดพรางทะเลทรายไหม” ผมถาม

“ฉันไม่เคยทำงานในทะเลทราย” เธอตอบ

“ชุดพรางเปลี่ยนลายใหม่แล้วหลังจากวิจัยมา 5 ปี หน่วยพลาธิการเพิ่มรอยด่างสีน้ำตาลปื้นใหญ่เข้าไป พวกทหารราบเรียกมันว่า *ซ็อกโกแลตชิพ* แบบค่อนข้างห่วย เดียวก็ต้องเปลี่ยนกลับมาเป็นแบบเดิม แต่คงต้องใช้เวลาอีกสัก 5 ปี”

“แล้วไง”

“ถ้าเปลี่ยนสายชุดพรางยังต้องใช้เวลา 5 ปี ลูกคุณคงเรียนจบก่อนจะมี การลดกำลังพล ฉะนั้นคุณไม่ต้องกังวลหรอก”

“โอเค” เธอตอบทั้งที่ยังไม่เชื่อ “คุณคิดว่าลูกฉันจะได้เข้ามหาวิทยาลัย ไหม”

“ผมยังไม่เคยเจอเขา”

เธอเงยไป ผมเลยพูดต่อ

“กองทัพเกลียดการเปลี่ยนแปลง แล้วเราก็มืดครู่อยู่ตลอดเวลา”

โทรศัพท์ดังอีกรอบ คราวนี้เธอรับสายแทน ฟังอยู่เงียบ ๆ ประมาณ 11 วินาทีแล้วส่งให้ผม

“พันเอกการ์เบอร์ เขาอยู่ในดี.ซี.” เธอกระซิบแล้วคว้าถ้วยกาแฟเดิน ออกจากห้องไป

พันเอกลีออน การ์เบอร์เป็นผู้บังคับบัญชาที่ผมเคารพมากที่สุด แม้ว่า เขาจะดูเป็นมิตร แต่ก็ไม่น่าจะโทรมาอวยพรตามมารยาทหลังเข้าปีใหม่ได้ 8 นาที นิสัยเขาไม่ใช่คนแบบนั้น นายทหารชั้นผู้ใหญ่บางคนอาจทำตัวร่าเริง เหมือนเด็กในช่วงเทศกาล แต่ไม่ใช่ลีออน การ์เบอร์ โดยเฉพาะกับผมยิ่งเป็น ไปไม่ได้

“รีเชอร์พุด”

ปลายสายเงียบไปนาน

“นี่ว่าคุณอยู่ปานามาซะอีก” การ์เบอร์ว่า

“ผมได้รับคำสั่งให้มาที่นี่”

“ย้ายจากปานามาไปที่ค่ายเบิร์ดเทรอ ทำไมล่ะ”

“ผมไม่มีสิทธิถาม”

“แล้วย้ายมาตั้งแต่เมื่อไหร่”

“สองวันก่อน”

“ที่จริงคุณก็ไม่ได้อยากมาใช้ใหม่ล่ะ”

“ทำไมถึงคิดอย่างนั้น”

“ปานามาคงน่าตื่นตาตื่นใจมากกว่า”

“มันก็ดี”

“นี่คุณถูกจับเข้าเวรช่วงส่งท้ายปีสินะ”

“ผมอาสาเอง อยากผูกมิตรกับคนที่นี่”

“ແ່ງຈິ່ງ”

“แต่จำหน้าห้องเฟิงซงกาเฟมาให้”

บทสนทนาหยุดชะงักไปพักหนึ่ง

“คุณได้รับแจ้งเรื่องทหารที่ตายในโมเต็ลแล้วใช่ไหม” การ์เบอร์ถาม

“ใช่ เฟิงซู่เมื่อ 8 นาทีที่แล้วนี่เอง ผมให้เขาแจ้งตรงไปยังกองบัญชาการ”

“แล้วทางนั้นก็แจ้งต่ออีกทอด ผมเลยโดนลากออกจากงานเลี้ยงมารับโทรศัพท์”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะผู้ตายเป็นนายพลสองดาว”

เกิดความเงียบชั่วอึดใจก่อนที่ผมจะยอมรับ

“ผมไม่ได้ถามรายละเอียด”

การ์เบอร์เงียบ

“นายพลก็ตายได้เหมือนคนอื่น ๆ” ผมบอก

ปลายสายยังคงเงียบ

“ไม่เห็นแปลกนี่” ผมเล่าไปตามที่ตำรวจบอก “เขาตายเพราะหัวใจวายอาจเป็นเพราะโรคเกาต์ด้วย ไม่เห็นมีอะไรน่าตื่นเต้น”

“มันเป็นเรื่องของการให้เกียรติ” การ์เบอร์บอก “เราปล่อยให้นายทหารยศพลตรีนอนตายในที่แบบนั้นโดยไม่ทำอะไรเลยไม่ได้หรอก”

“ผมจึงต้องรับหน้าที่นี้ใช่ไหม”

“อยากให้เป็นคนอื่นมากกว่า แต่ผมเลือกคุณเพราะบังเอิญคุณเป็นสารวัตรทหารชั้นผู้ใหญ่คนเดียวที่ไม่ได้เมาในคืนนี้”

“คงอีกชั่วโมงกว่าผมจะไปถึง”

“นายพลคงไม่ลุกเดินหนีไปไหนหรอกน่า ตอนนี้อย่าหาเจ้าหน้าที่ชั้นสูตรที่ไม่เมาไม่ได้เลย”

“โอเค”

“ทำตัวดี ๆ ด้วย” การ์เบอร์บอก

“ได้”

“สุภาพเข้าไว้” เขาเตือน “เพราะตอนนี้เราอยู่นอกหน่วย เป็นเขตอำนาจของฝ่ายพลเรือน”

“ผมคุ้นเคยกับฝ่ายพลเรือนดี เคยไปอยู่ครั้งหนึ่ง”

“ถ้าจำเป็นคุณต้องควบคุมสถานการณ์ให้ได้นะ”

“เขาก็คงนอนตายบนเตียงเหมือนคนทั่วไป” ผมเดา

“มีอะไรก็โทรมาละกัน” การ์เบอร์เน้น

“งานเลี้ยงสนุกไหม”

“สุด ๆ ลูกสาวผมมาแล้ว” เขาตอบก่อนวางสาย

ผมโทรถามชื่อและที่อยู่ของโมเต็ลจากตำรวจ ทั้งด้วยกาแฟที่ชดถกเลี้ยงไว้บนโต๊ะ จากนั้นเล่าเรื่องให้เจ้าหน้าที่ห้องฟังแล้วกลับที่พักไปเปลี่ยนชุด ผมต้องสวมเครื่องแบบสีเขียวเต็มยศให้ดูกระเปียบ ไม่ใช่ชุดพรางป่า

ผมใช้รถถังมือของหน่วยสารวัตรทหาร เจ้าหน้าที่รักษาการณ์ที่ประตูใหญ่บันทึกเวลาออกจากค่าย ผมไม่เคยประจำการที่ค่ายเบิร์ดมาก่อน โมเต็ลที่เกิดเหตุอยู่ห่างจากค่ายไปทางเหนือ 48 กิโลเมตร ขับรถไป 50 นาทีก็ถึงที่หมาย ฐานเมืองของรัฐนอร์ทแคโรไลนาไม่ค่อยมีอะไรน่าสนใจนอกจากร้านรวงเล็ก ๆ ปาละเมาะและโรมันฝรั่ง ถนนทุกสายเจียบเซียบ ผู้คนแห่ไปปาร์ตี้ปีใหม่กันหมด ผมหวังว่าภารกิจจะเสร็จสิ้นก่อนงานเลี้ยงเล็ก เพราะไม่อยากเสี่ยงประสานงากับพวกเมาแล้วขับ

โมเต็ลแทรกอยู่ในกลุ่มอาคารพาณิชย์ใกล้ทางหลวงต่างระดับขนาดใหญ่ มีพื้นที่สำหรับจอดพักรถบรรทุก ร้านอาหารโรคมม ๆ แห่งหนึ่งที่เปิดขายในวันหยุด และยังมีปั้มน้ำมันที่ใหญ่พอจะให้บริการรถลาก 18 ล้อ ผมมาถึงบาร์เล็ก ๆ ที่ติดป้ายไฟสีชมพู *สาวเดินเปลือย* ได้ยินเสียงเพลงดังออกมาจากบาร์ ลานจอดรถกว้างเท่าสนามฟุตบอล ครอบน้ำมันดีเซลเประอะพื้นไปทั่วเห็นเป็นลี้รุ้ง ไฟทางสี่เหลี่ยมสาดส่องไปทั่วบริเวณ อากาศหนาวและมีหมอกลง โมเต็ล

อยู่ตรงข้ามกับปั้มน้ำมัน มีห้องพักประมาณ 20 ห้อง ผับเริ่มลોક ดูเงียบเหงา
วังเวง สุดทางเดินด้านซ้ายเป็นสำนักงาน มีตู้น้ำอัดลมและที่จอดรถด้านหน้า

สิ่งที่น่าสงสัยอย่างแรกคือ ทำไมนายพลสองดาวถึงมาพักในที่แบบนี้
ถ้าเขาเลือกโรงแรมฮอลิเดย์ อินน์ก็คงไม่เป็นเรื่อง

หน้าห้องเกือบสุดท้ายมีรถตำรวจ 2 คันจอดชนาบข้างรถฟอร์ตสี่แดง
เครื่องยนต์สี่สูบ ยางรถเส้นเล็กติดจานปิดดุมล้อพลาสติก เป็นรถขนาด
เล็กและไม่มီးอะไรสะดุดตา รถเข้าแน่ ๆ ผมจอดฮัมวีข้างรถตำรวจคันขวาแล้ว
ลงไปปรับอากาศหนาวเหน็บ เสียงเพลงจากฝั่งตรงข้ามดังกว่าเดิม ในห้องก่อน
สุดท้ายปิดไฟมืดแต่ประตูห้องเปิดอยู่ ตำรวจคงพยายามคุมอุณหภูมิในห้องให้
ต่ำไว้กันไม่ให้ศพเน่าเร็วเกินไป ผมตื่นเต้นนิดหน่อยเพราะไม่เคยเห็นศพทหาร
ยศนายพลมาก่อน

ตำรวจ 3 นายยังอยู่บนรถ ในขณะที่นายหนึ่งลงมาหาผม เขาแต่ง
เครื่องแบบสีทึบก็ทับด้วยเสื้อแจ็คเก็ตหนังที่รูดซิปขึ้นถึงคาง ไม่สวมหมวก บน
เสื้อแจ็คเก็ตติดแถบชื่อ สตีวักตัน ตำแหน่งผู้การ อายุประมาณ 50 ผมสี
เทา สูงปานกลาง รูปร่างบึกบึน คงเป็นทหารผ่านศึกเหมือนตำรวจส่วนใหญ่
ผมเดาจากสายตาที่มองมายังเครื่องหมายยศบนเสื้อผม

“พันตรี” เขากล่าวต้อนรับ

ผมพยักหน้า เครื่องหมายยศพันตรีบน่าเป็นรูปใบโอ๊กสีทองกว้าง 1
นิ้ว เขารู้ทันทีที่มองจากด้านข้างซึ่งเห็นไม่ถนัด ชายคนนี้ดูคุ้นเคยกับ
เครื่องหมายยศทหาร แสดงว่าต้องเคยเป็นทหารมาก่อน ผมจำเสียงเขาได้จาก
บทสนทนาทางโทรศัพท์เมื่อตอนเที่ยงคืน

“ผม ผู้การริก สตีวักตัน” เขาแนะนำตัว

เขานิ่งมาก สงสัยจะเคยเห็นคนหัวใจวายมาก่อนแน่ ๆ

“ผม แจ็ค ริชเชอร์ สารวัตรเวรคืนนี้”

เขายิ้ม สงสัยจะจำเสียงผมได้เหมือนกัน

“สุดท้ายคุณก็ตัดสินใจออกมาดู”

“คุณไม่ได้บอกว่าผู้ตายเป็นนายพลสองดาว”

“ใช่ เขาเป็นนายพลสองดาว”

“ผมไม่เคยเห็นศพนายพลมาก่อน”

“มีไม่กี่คนหรอกที่เคยเห็น” เขาว่า

วิธีการพูดของสต็อกตันทำให้รู้ว่าเขาเคยเป็นทหารเกณฑ์

“คุณเคยอยู่ในกองทัพอากาศ” ผมถาม

“ใช่ เป็นนาวิกโยธิน” เขาตอบ “ยศจ่าสิบตรี”

“พ่อผมก็เคยเป็นนาวิกโยธิน” ผมมักพูดแบบนี้เสมอเมื่อคุยกับพวกนาวิกโยธิน เพื่อให้อีกฝ่ายรู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกัน จะได้ไม่ตราหน้าผมว่าเป็นพวกทหารราบสมัยสงครามโลก แต่ผมก็พูดให้คลุมเครือเข้าไว้ด้วยการไม่บอกว่าพ่อผมเป็นเรือเอก เพราะทหารเกณฑ์กับนายทหารไม่ถูกกัน

“ฮัมวี” เขามองรถที่ผมขับมา “คุณชอบมันไหม”

ผมพยักหน้า ฮัมวี หรือรถขับเคลื่อนทางยุทธวิธีสมรรถนะสูง มาจากคำว่า เอชเอ็มเอ็มดับเบิลยูวี แต่ที่ทุกคนเรียกว่ารถฮัมวีเพราะเป็นคำที่ใกล้เคียงสุดแล้ว

“มันดีเหมือนที่โฆษณาไว้” ผมตอบ

“ตัวถังกว้างไปหน่อย ผมคงไม่เอาไปขับในเมืองแน่” สต็อกตันว่า

“อย่าห่วงเลย เพราะต้องมีขบวนรถถังขับเปิดทางให้อยู่แล้ว เป็นหลักปฏิบัติขั้นพื้นฐาน” ผมอธิบาย

สต็อกตันเงยบ่าไป

“เข้าไปดูศพกันเถอะ” ผมชวน

เขาเดินนำเข้าห้องพัก เปิดสวิตช์ไฟทางเดินหน้าห้องและในห้อง ลักษณะภายในก็เหมือนโมเต็ลทั่วไป เพดานต่ำ โถงทางเดินกว้างเมตรกว่า ๆ ตู้เสื้อผ้าอยู่ด้านซ้ายตรงข้ามกับห้องน้ำ ถัดไปเป็นพื้นที่ขนาด 12 x 20 ตารางเมตร โต๊ะทางซ้ายกว้างเท่ากับตู้เสื้อผ้า เติงขนาดกลางกว้างเท่าความยาวของห้องน้ำ หน้าต่างบานเดียวซึ่งดึงผ้าม่านปิด ใต้หน้าต่างติดตั้งเครื่องปรับอากาศ เพราะตกแต่งทุกอย่างด้วยสีน้ำตาล บรรยากาศจึงดูเก่าทึมทึมชวนให้หดหู่

ศพอยู่บนเตียง

เป็นคนขาว อายุน่าจะย่าง 60 แล้ว รูปร่างสูงโปร่งดูคล้ายนักกีฬาหรือไม่ก็โค้ช กล้ามเนื้อเป็นมัด ๆ บ่งบอกว่าชายคนนี้น้ำกายแข็งแรง แต่เอาเริ่ม

หนาตามอายุ ศพอยู่ในสภาพเปลือยคว่าหน้า ขาซีด ๆ ไม่มีขนหน้าแข้งจึงเห็นแผลเป็นชัดเจน ผมสีเทาสั้นเกรียน ผิวบริเวณลำคอด้านหลังหายบกร้าน เพราะตากแดดตากลม ใครเห็นคงเดาได้ไม่ยากว่าเขาเป็นทหาร

“เจอศพในสภาพนี้ใช่ไหม” ผมถาม

“ใช่” สตี๊วกตันตอบ

คำถามต่อไปคือ เจอศพได้อย่างไร นายพลเปิดห้องอยู่คนเดียวทั้งคืน จะไม่มีใครเข้าห้องเขาได้จนกว่าพนักงานจะมาทำความสะอาดในตอนเช้า

“ยังไงกัน” ผมถาม

“อะไร”

“พบศพได้อย่างไร คนตายโทรแจ้ง 911 เองนั่นแหละ”

“เปล่า”

“แล้วเจอยังไง” ผมถามย้ำ

“เดี๋ยวก็รู้”

ผมยังไม่รู้อะไรสักอย่าง “พลิกศพดูหรือยัง”

“ดูแล้ว แล้วก็พลิกกลับไปแล้ว”

“ขอพลิกดูได้ไหม” ผมถาม

“เชิญเลย”

ผมซ้อนมือเข้าไปไต่รักแร้แล้วพลิกร่างหงายขึ้น ศพเริ่มแข็งแล้ว มีจุดลึงเกตอยู่สี่อย่าง หนึ่งในนั้น ผิวผู้ตายซีดขาวแกมเทา สอง สีหน้าตาก็ดูซีดและดูทรมาน สาม มือขวาของเขาจับบริเวณใกล้ ๆ ต้นแขนซ้าย และสี่ เขาสวมถุงยางอนามัย เลือดหยุดไหลเวียนไปนานแล้ว อวัยวะเพศจึงไม่แข็งตัว ถุงยางอนามัยตกห้อยอย่างหมดสภาพ แสดงว่าเขาเสียชีวิตก่อนจะถึงจุดสุดยอด

“หัวใจวาย” สตี๊วกตันบอก

ผมพยักหน้า ผิวซีด ๆ เป็นสิ่งที่บ่งชี้ถึงอาการหัวใจวายได้ดี รวมทั้งสีหน้าตาก็ดูซีดช็อคด้วย เขาคงเจ็บกะทันหันจนต้องรีบยกมือขวาไปกุมบริเวณอกซ้ายทันที

“ใหญ่” ผมพิมพ์

“ก่อนหรือหลังร่วมเพศ” สตี๊วกตันถามยิ้ม ๆ

ผมหันไปสังเกตเห็นเตียงและพบว่าอยู่ในสภาพเรียบร้อย คพอยุ่บนผ้าคลุมเตียงซึ่งยังคงเหน็บไว้กับหัวเตียง แต่หมอนยุบไปตามรอยคิระระ มีรอยตะกุกตรงตำแหน่งข้อศอกและสันเท้า รอยลากลงไปทางปลายเตียง

“ตอนเกิดเหตุเขาคงคร่อมผู้หญิงอยู่” ผมสันนิษฐาน “เธอคงตื่นออกมาได้”

“ตายแบบนี้ก็แย่น้อย”

ผมมองไปรอบ ๆ “ไอ้ที่แยกว่านี้ก็มี”

เขายิ้ม

“อะไร” ผมถาม

เขาไม่ตอบ

“ผู้หญิงหายหัวไปเลยเธอ” ผมถามต่อ

“แผ่นหนังไปอย่างไร่องรอย” สตีอกตันตอบ

“พนักงานโรงแรมเห็นหรือเปล่า”

เขายิ้มอีกครั้ง

ผมมองเขาแล้วเข้าใจทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น ห่างจากค่ายทหารไปทางเหนือเกือบ 50 กิโลเมตร ใกล้ทางต่างระดับ มีแคโมเต็ลกับบาร์เปลี่ยวอย่างละแห่ง

“ผู้หญิงเป็นโสเภณี พนักงานโรงแรมก็รู้จัก เขาคงเห็นเธอวิ่งออกจากห้อง ซึ่งเป็นเรื่องผิดปกติเพราะเพิ่งเปิดห้องไปหยก ๆ เขารีบไปดูด้วยความสงสัย ก็เลยเจอศพ”

สตีอกตันพยักหน้า “พนักงานโรงแรมโทรแจ้งเราทันที ตอนนั้นเธอแผ่นไปนานแล้ว พนักงานรีบปฏิเสธว่าไม่เห็นผู้หญิง บอกว่าที่นี่ไม่ใช่สถานที่อย่างว่า”

“ที่นี่เคยมีคดีบ้างไหม”

“บ้าง แต่เชื่อเถอะว่ามันเป็นสถานที่อย่างว่านั่นแหละ”

ต้องควบคุมสถานการณ์ให้ได้นะ การ์เบอร์กำชับไว้

“แค่หัวใจวายใช่ไหม” ผมถาม “ไม่มีอะไรมากกว่านั้นแน่นอน”

“น่าจะแค่นั้นแหละ แต่เราก็ต้องชันสูตรหาสาเหตุการตายที่แน่ชัด”

เสียงวิหุจาการถตำรวจและเสียงเพลงจากบาร์ฝั่งตรงข้ามเล็ดลอดเข้ามาในห้องเงียบ ๆ ผมไม่รู้จักผู้ตาย แต่เขาสวมแหวนโรงเรียนนายร้อยเวสต์ปอยต์ที่นิ้วมือขวา สวมแหวนแต่งงานที่นิ้วมือซ้าย ป้ายชื่อที่ห้อยคล้องคอซุกอยู่ใต้แขนขวาที่พาดขึ้นไปจับต้นแขนซ้าย ผมมัดแขนขวาขึ้นอย่างลำบากเพราะศพเริ่มแข็งแล้ว ในที่สุดก็เห็นป้ายชื่อตรงปลายสายคล้องคอ เขาชื่อเคเรเมอร์ เป็นคาทอลิก หมูโลहितโอ

“ทางเราชันสูตรศพให้คุณได้” ผมเสนอ “ที่โรงพยาบาลวอลเตอร์ริดของกองทัพบก”

“แต่มันอยู่นอกรัฐเลยไม่ใช่เหรอ”

“ก็เขาเป็นถึงนายพล”

“คุณอยากปิดข่าวลึนะ”

ผมพยักหน้า “แน่นอน หรือคุณไม่ต้องการแบบนั้น”

“ก็สมควรอยู่”

ผมถอยออกมาตรวจดูโต๊ะข้างเตียงแต่ไม่เจออะไร ไม่มีโทรศัพท์ในห้อง เข้าใจว่าคงต้องไปใช้โทรศัพท์ของส่วนกลาง เข้าไปในห้องน้ำเจอกระเป๋าน้ำสีดำใบเล็กวางใกล้อ่างล้างมือ ซีปรูดปิด บนกระเป๋าสลักชื่อย่อลายหนูว่า เคอร์เค เมื่อเปิดดูข้างในก็เจอแปรงกับยาสีฟันหลอดเล็ก มีดีโกนหนวดและครีมโกนหนวด ไม่มียาหรือใบสั่งยาโรคหัวใจ แม้แต่กล่องถุงยางอนามัยก็ไม่มี ในตู้เสื้อผ้ามีเครื่องแบบทหารเต็มยศ แขนงแยกกางเกง เสื้อคลุม และเสื้อที่ยังมีเนกเทคคล้องอยู่ หมวกทหารทรงหม้อตาลวางอยู่บนหิ้ง กะบังหมวกประดับด้นทอง เสื้อชั้นในสีขาวตัวหนึ่งกับกางเกงบ็อกเซอร์อีกตัววางพับไว้ข้าง ๆ หมวก

บนพื้นตู้เสื้อผ้ามีรองเท้าหนังมันวับซึ่งยึดถุงเท้าไว้ ถัดไปคือกระเป๋าน้ำใบสีเขียวพร้อมไม้แขวนเสื้อในตัว ออกแบบมาให้จุดที่รับแรงกดมีความแข็งแรงเป็นพิเศษ ข้างในบรรจุของไว้เกือบเต็ม

“เราจะส่งผลชันสูตรให้” ผมบอก “พยาธิแพทย์จะทำสำเนาให้คุณชุดหนึ่งโดยไม่เพิ่มหรือตัดอะไรออก แล้วที่เหลือก็ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของคุณ”

สต็อกตันไม่ตอบอะไร แต่ก็ไม่ได้แสดงท่าที่เป็นปฏิกิริยา ตำรวจที่นี่ ถือว่าใช้ได้ทีเดียว ค่ายทหารขนาดใหญ่อย่างเบิร์ดสร้างปัญหาให้ชาวบ้านเดือดร้อนไม่น้อย เป็นหน้าที่ของสารวัตรทหารต้องเข้ามาจับไม้จับมือกับตำรวจ บางครั้งก็เล่นเอาหงุดหงิด แต่ผมรู้สึกว่สต็อกตันไม่ใช่ตัวปัญหา เขาเป็นคนสบาย ๆ แต่บางทีก็เหนื่อยเกินไปจนเหมือนขี้เกียจ คนแบบนี้มักจะชอบโยนภาระให้คนอื่น

“เท่าไร” ผมถาม

“หมายถึงอะไร” เขาย้อน

“ค่าตัวโสเภณีที่นี่”

“20 ดอลลาร์ แถวนั้นหาดีไม่ได้เลย”

“แล้วค่าห้องล่ะ”

“น่าจะสัก 15”

ผมพลิกศพออย่างยากเย็น น้ำหนักตัวน่าจะสัก 90 กิโลได้

“คุณคิดว่ายังไง” ผมถาม

“เรื่องอะไร”

“เรื่องชั้นสูตรศพที่โรงพยาบาลทหาร”

สต็อกตันเงิบไปครู่หนึ่ง “ก็ดีนะ”

ตำรวจอีกคนโผล่มาเคาะประตูห้อง

“เจ้าหน้าที่ชั้นสูตรแจ้งว่าอีก 2 ชั่วโมงถึงจะมาได้ เพราะเป็นวันฉลองปีใหม่” เขารายงาน

ผมยิ้ม คำตอบของสต็อกตันกำลังจะเปลี่ยนเป็นเห็นด้วย อีก 2 ชั่วโมง ผู้การคนนี้จะมึนงานเข้า งานเลี้ยงปีใหม่ใกล้จะเลิกแล้ว ไม่นานผู้คนจะทะเล่กสู่ถนนแล้วสร้างความโกลาหล เป็นต้นว่าเหตุทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกาย อีก 2 ชั่วโมงต่อจากนี้เขาต้องขอให้ผมเคลื่อนย้ายศพไปไว้ที่โรงพยาบาลแน่ ตอนนั้นผมเลยไม่พูดอะไร ตำรวจคนนั้นเดินกลับไป สต็อกตันหันหลังให้ศพแล้วเดินไปที่หน้าต่าง ผมหยิบชุดเครื่องแบบออกจากตู้แล้วเอาไปแขวนตรงขอบประตูห้องน้ำ แสงไฟจากทางเดินหน้าต่างจะได้ส่องให้เห็นชุด ๆ

ผมจ้องเสื้อตัวนั้นราวกับอ่านหนังสือ หรือไม่ก็กำลังนั่งฟังเรื่องราวชีวิตของชายคนหนึ่งในบาร์ ขนาดเสื้อซึ่งติดป้ายชื่อ*เครเมอร์*พอดีกับศพบนเตียงป้ายห้อยคอก็ตรงกับชื่อ บนเสื้อประดับเหรียญกล้ำหาญ*เพอร์เฟิลฮาร์ต*กับใบโอ๊กทองแดง 2 ใบ นั่นคือเครื่องหมายของรางวัลชั้นที่สาม บนอินทรวงูแต่ละข้างมีดาวเงิน 2 ดวงยืนย่นยศพลตรี เครื่องหมายที่ปกเสื้อด้านหน้าและแถบบนไหล่เสื้อบอกว่าเจ้าตัวประจำการอยู่กองพลยานเกราะที่ 12 นอกนั้นเป็นเหรียญที่ได้จากหน่วยของเขา และยังมีเหรียญตราอีกมากมายจากการรบที่เวียดนามและเกาหลี แต่บางอันก็ไม่ได้มาจากการสู้รบ บางส่วนได้มาจากต่างประเทศซึ่งเจ้าตัวมีสิทธิจะติดหรือไม่ติดก็ได้

ในกระเป๋าสีเสื้อมีแค่กุญแจรถเช่า มันห้อยอยู่กับพวงพลาสติกรูปเลข 1 มีตัวอักษรสีเหลืองเป็นชื่อบริษัทรถเช่า*เฮิร์ตซ์* ข้างใต้เป็นเลขทะเบียนรถเขียนด้วยปากกาลูกลื่นสีดำ

ไม่เจอกระเป๋าสตางค์หรือเศษเหรียญ

ผมเอามันกลับไปแขวนไว้ในตู้ตามเดิม ไม่มีอะไรอยู่ในกระเป๋ากางเกง ไม่เจออะไรซ่อนอยู่ใต้หมวก ในรองเท้ามีแค่ถุงเท้าคู่เดียว จากนั้นผมหยิบกระเป๋าสีเสื้อผ้าออกมาเปิดดูที่พื้น ในนั้นมีชุดรบกับหมวกแก๊ปสนามเอ็ม 43 แบบที่ทหารเยอรมันใช้ ถุงเท้า ชุดชั้นใน รองเท้าคอมแบทหนังสีดำขัดมันอีกคู่ ส่วนช่องใส่ของว่างเปล่า ผมปิดกระเป๋าสีเสื้อแล้ววางไว้ที่เดิม พอ glimpse ได้เพียงก็ไม่เจออะไร

“มีอะไรน่าห่วงไหม” สตี๊กตันถาม

ผมส่ายหน้าก่อนจะโกหก “ไม่มี”

“ถ้าฉันคุณเอาศพไปเลย ผมขอแค่สำเนาผลชันสูตร”

“ได้”

“สุขสันต์วันปีใหม่” สตี๊กตันอวยพรก่อนเดินออกจากห้อง

ผมตรงไปที่รถฮัมวีแล้วโทรเรียกรถพยาบาล แจ้งตำแหน่งห้องให้ส่งทหาร 2 นายมาทำบัญชีทรัพย์สินส่วนตัวของผู้ตาย แล้วให้ชนทั้งหมดไปไว้ที่ออฟฟิศ ผมนั่งรอบนรถจนกระทั่งพวกสตี๊กตันไปกันหมดแล้ว จึงกลับเข้าห้องแล้วล้วงกุญแจรถจากกระเป๋าสีเสื้อของ*เครเมอร์*ไปเปิดรถเช่า

ในรถไม่มีอะไรนอกจากกลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อและสัญญาณเข้า เครื่องเมอร์เซ่
ฟอร์ดคันนี้จากสนามบินดัลเลสใกล้กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. เมื่อเวลา 13.32 น. ของ
วันที่เขาเสียชีวิต จ่ายค่าเช่าด้วยบัตรเครดิตอเมริกันเอ็กซ์เพรสและได้ส่วน
ลด ตัวเลขที่มาตรวัดคือ 21,747 จากเดิม 21,267 แปลว่าเขาใช้รถมาแล้ว
480 กิโลเมตร ถือว่าระยะทางใกล้เคียงจากที่นั่นมาที่นี่

ผมลืกรถแล้วเก็บกุญแจกับเอกสารเช่ารถลงกระเป๋า จากนั้นเดินข้าม
ถนนไปที่บาร์ เสียงเพลงดังขึ้นเรื่อย ๆ เมื่ออยู่ห่าง 9 เมตรก็เริ่มได้กลิ่นเบียร์
และควันบุหรี่จากพัดลมระบายอากาศ พอผลึกประตูไม้บานหนาเข้าไปก็ปะทะ
กับเสียงอึกทึกและอากาศคอบอ้าว ลูกค้านั้นหันตบมือ 500 หัว ผันสีด่า
สปอตไลท์สีม่วง ไฟดิสโก้สะท้อนแสงหมุนวนช้า ๆ สาวนักเต้นกำลังรูดเส้า
เปลือยทั้งตัวเหลือแค่รองเท้าโคบาลสีขาว ทันใดนั้นเธอลงไปคลานกับพื้นเวที
เพื่อเรียกเงินจากลูกค้า

ชายร่างใหญ่พุ่งโตยืนอยู่หลังเครื่องคิดเงินใกล้ประตู ใบบนหน้าซ่อนอยู่
ใต้เงามืด แสงสปอตไลท์ส่องแผงออกกว้างเท่าถังน้ำมัน เสียงดนตรีแสบแก้วหู
ลูกค้าเบียดกันไหลชนไหล ผมถอยออกมาพร้อมปล่อยบานประตูให้เหวี่ยงปิด
เอง ยืนนิ่งรับลมหนาวสักพักก่อนจะข้ามถนนมุ่งไปยังสำนักงานของโมเต็ล

ที่นั่นชวนให้หดหู่ใจ หลอดไฟนีออนอาบทุกสิ่งทุกอย่างจนดูเขียวไปหมด
ตู้หน้าอัดลมข้างประตูวางเสียงดัง โทรศัพท์สาธารณะติดผนังเครื่องเดียวโดด ๆ
พื้นสำนักงานปูกระเบื้องยางเก่าขาด โต๊ะต้อนรับสูงระดับเอว พนักงานที่นั่งอยู่
ด้านหลังเป็นชายผิวขาวอายุราว 20 ผมยาวดูสกปรก

“สวัสดีปีใหม่” ผมทัก

เขาไม่ตอบ

“คุณเอาอะไรออกจากห้องคนตายบ้างหรือเปล่า” ผมถาม

เขาส่ายหน้า “เปล่า”

“ตอบอีกทีสิ”

“ผมไม่ได้หยิบอะไรออกมาเลย” พนักงานตอบ

ผมพยักหน้าเป็นเชิงว่าเชื่อ

“ผู้ตายเข้ามาพักตั้งแต่เมื่อไหร่”